

Dokumentowanie na gruncie VAT transakcji z komornikiem sądowym

Documentation of transactions with the bailiff for VAT purposes

Adam Bartosiewicz

Dr hab., prof. Uniwersytetu Humanistyczno-Przyrodniczego im. Jana Długosza w Częstochowie

Streszczenie

Każda transakcja co do zasady powinna być udokumentowana na potrzeby VAT fakturą albo paragonem. O rodzaju dokumentu decyduje status nabywcy. Transakcje z przedsiębiorcami co do zasady są dokumentowane fakturami, a z konsumentami – paragonami. W tym kontekście wątpliwości budzi sposób udokumentowania transakcji, w której nabywcą jest komornik sądowy. Jest to związane z hybrydową pozycją komornika sądowego w systemie prawa. Autor omawia wątpliwości dotyczące tego tematu.

Słowa kluczowe: faktura, paragon, komornik sądowy.

Abstract

As a rule, each transaction should be documented for VAT purposes – an invoice or a receipt. The type of document is determined by the status of the buyer. B2B transactions are generally documented with invoices, while with B2C – receipts. In this context, the method of documenting the transaction in which the buyer is a court bailiff raises doubts. This is due to the hybrid position of a court bailiff in the legal system. The author discusses the doubts related to this topic.

Keywords: invoice, receipt, court bailiff.

1. UWAGI OGÓLNE

Większość transakcji dokonywanych przez podatników podatku od towarów i usług wymaga potwierdzenia dokumentem sprzedaży. Dokumenty te – w zależności od statusu nabywcy – mają dwojaką postać: albo są to faktury, albo są to paragony. Istnieje pewien zakres czynności, które nie wymagają wystawienia żadnego dokumentu, jednakże mają one charakter marginalny i w większości przypadków transakcja podlega udokumentowaniu albo fakturą, albo paragonem¹.

W aktualnym stanie prawnym zasadniczo dokumenty te są rozłączne, tzn. transakcje dokumentowane fakturami (podlegające udokumentowaniu fakturą) nie powinny być potwierdzane paragonami i odwrotnie². O rodzaju dokumentu wystawianego dla udokumentowania danej transakcji co do zasady rozstrzygają status nabywcy (to, czy jest podatnikiem VAT) oraz charakter, w jakim działa nabywca.

Przypomnieć bowiem trzeba, że zgodnie z przepisem art. 111 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług³ podatnicy dokonujący sprzedaży na rzecz osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej oraz rolników ryczałtowych są obowiązani prowadzić ewidencję sprzedaży przy zastosowaniu kas rejestrujących.

Współgra z powyższym brzmienie art. 106b ust. 1 pkt 1 przywołanej ustawy, w myśl którego udokumentowaniu fak-

turą podlega sprzedaż, a także dostawa towarów i świadczenie usług, o których mowa w art. 106a pkt 2, dokonywane przez podatnika na rzecz innego podatnika podatku od towarów i usług, podatku od wartości dodanej lub podatku o podobnym charakterze lub na rzecz osoby prawnej niebędącej podatnikiem.

Można zatem stwierdzić, że w większości przypadków transakcja wykonywana na rzecz:

- 1) podatnika VAT działającego w tym charakterze oraz osoby prawnej (a także i jednostki niemającej osobowości prawnej) powinna być udokumentowana fakturą;
- 2) osoby fizycznej niebędącej podatnikiem VAT oraz rolnika ryczałtowego podlega co do zasady udokumentowaniu paragonem z kasy fiskalnej⁴.

W tej ostatniej sytuacji chodzi oczywiście o to, czy w odniesieniu do danej transakcji nabywca występuje (działa) jako podatnik VAT, a nie o to, czy w ogóle jest on podatnikiem VAT.

Zwrócić należy uwagę na to, że nabywcami określonych usług mogą być komornicy sądowi. Dotyczy to oczywiście sytuacji, gdy komornik nabywa określone świadczenia, działając jako komornik (w zakresie prowadzonej przez siebie kancelarii). Powstaje pytanie: w jaki sposób transakcja, w której komornik był nabywcą, ma zostać udokumentowana? Fakturą czy paragonem?

Odpowiedź na to pytanie – choć *prima facie* oczywista – wcale nie jest tak jednoznaczna. U przyczyn takiego stanu rzeczy leży wyjątkowy, hybrydowy status i pozycja prawna komorników.

2. ZARYS AKTUALNEGO STATUSU PRAWNEGO KOMORNIKA SĄDOWEGO

Regulacje prawne dotyczące komorników sądowych są zawarte przede wszystkim w ustawie z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych⁵

W przepisach tej ustawy można znaleźć wiele regulacji wskazujących na publicznoprawny charakter funkcji komornika i jego status jako organu władzy publicznej. Podkreśla to jeden z pierwszych przepisów przywołanej ustawy. Art. 2 ust. 1 stanowi bowiem, że komornik jest funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym. Komornika sądowego powołuje Minister Sprawiedliwości, na wniosek zainteresowanego, w drodze decyzji, po zasięgnięciu opinii rady właściwej izby komorniczej o zainteresowanym. Zgodnie z art. 15 ust. 1 wspomnianej ustawy w terminie miesiąca od dnia zawiadomienia o tym, że decyzja o powołaniu na stanowisko komornika jest ostateczna, komornik jest obowiązany utworzyć albo objąć kancelarię i zgłosić ten fakt Ministrowi Sprawiedliwości. Jak precyzuje natomiast art. 17 ust. 6, z dniem złożenia ślubowania komornik uzyskuje prawo wykonywania swoich czynności. Z tym dniem nawiązuje się stosunek podległości służbowej komornika wobec prezesa właściwego sądu rejonowego.

Z powyższych regulacji wynika zatem publicznoprawny status komornika jako funkcjonariusza publicznego. Jak wskazuje się w piśmiennictwie, w zakresie wykonywania czynności w postępowaniu egzekucyjnym i zabezpieczającym komornik jest organem władzy publicznej⁶.

Dodatkowo art. 33 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. zastrzega, że komornik nie jest przedsiębiorcą w rozumieniu przepisów regulujących podejmowanie, wykonywanie i zakończenie działalności gospodarczej oraz że komornik nie może prowadzić działalności gospodarczej. Jednocześnie jednak art. 33 ust. 3 przywołanej ustawy stanowi, że do komornika stosuje się przepisy ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych⁷, ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych⁸ oraz ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych⁹, dotyczące osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą.

Mamy tutaj więc *sui generis* hybrydyzację statusu komornika sądowego. Z jednej strony bowiem stanowi się o tym, że prowadzenie kancelarii komorniczej nie jest wykonywaniem działalności gospodarczej oraz że komornik nie może prowadzić działalności gospodarczej (przy czym chodzi tu o przepisy regulujące podejmowanie, wykonywanie i zakończenie działalności gospodarczej¹⁰). Z drugiej strony natomiast stanowi się, że komornik jest jakby przedsiębiorcą dla potrzeb przepisów o podatku dochodowym (jego przychody z kancelarii traktuje się jako przychody ze źródła pozarolnicza działalność gospodarcza) oraz w rozumieniu przepisów o ubezpieczeniach społecznych i zdrowotnych (prowadzenie kan-

celarii jest tytułem do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczeń zdrowotnych).

Zauważa się w związku z tym, że przepisy wprowadzają bardzo niejasny status komornika, który jednocześnie nie będąc przedsiębiorcą, działa na własny rachunek¹¹.

Chociaż więc komornik przedsiębiorcą nie jest, to na gruncie przepisów o podatku dochodowym oraz przepisów o ubezpieczeniu społecznym i zdrowotnym „jakby przedsiębiorcą” jest.

Jak powyższe ma się do kwestii dokumentowania transakcji z komornikiem? Czy gdy nabywa usługi lub towary jest przedsiębiorcą (podatnikiem) i powinien zawsze otrzymać fakturę, czy też jednak przedsiębiorcą nie jest i jako osoba fizyczna nieprowadząca działalności powinien dostać paragon?

Aby rozstrzygnąć tę kwestię, odnieść się w tym miejscu należy do statusu komornika jako podatnika VAT. Przypomnieć bowiem trzeba, że przepisy ustawy z dnia 11 marca 2004 r., dotyczące dokumentowania transakcji, odwołują się oczywiście do pojęcia działalności gospodarczej w rozumieniu przyjętym w tej właśnie ustawie. Pojęcie to jest zaś jednocześnie jednym z głównych wyznaczników statusu danego podmiotu jako podatnika VAT.

3. EWOLUCJA PODEJŚCIA DO KOMORNIKA JAKO PODATNIKA VAT

Do końca września 2015 r. komornicy sądowi – w zakresie swojej podstawowej działalności – byli w Polsce uważani za podmioty wyłączone z zakresu podmiotowego VAT.

Podejście do statusu komorników w innych państwach członkowskich było inne. W sprawie 235/85 Komisja Wspólnot Europejskich v. Królestwo Niderlandów¹² Europejski Trybunał Sprawiedliwości (ETS) przyznał rację Komisji i stwierdził, że przez wyłączenie z systemu VAT usług urzędowych wykonywanych przez komorników (a także przez notariuszy) Holandia nie dopełniła swoich zobowiązań w zakresie wprowadzenia jednolitego systemu podatku od wartości dodanej, zgodnego z dyrektywami unijnymi. W uzasadnieniu niniejszego orzeczenia jednoznacznie podkreślono, że nawet przy uwzględnieniu, że podmioty, o których mowa, korzystają w wykonywaniu swoich czynności z władztwa publicznego na skutek powołania tychże podmiotów do służby publicznej, nie mogą one korzystać z wyłączenia, o którym mowa w art. 4 (5) szóstej dyrektywy¹³. Świadczą one bowiem usługi jako podmioty niezależne, niebędące częścią administracji publicznej. Dalej wskazano, że wszędzie tam, gdzie działalność jest podejmowana na własny rachunek, nie może być mowy o wyłączeniu jej z systemu VAT tylko dlatego, że przy jej wykonywaniu podmioty posługują się kompetencjami (prerogatywami) wynikającymi z prawa publicznego.

Z kolei w sprawie C-456/07 Karol Mihal v. Daňový úrad Košice V Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) w postanowieniu z dnia 21 maja 2008 r. stwierdził, że: „Działalność wykonywana przez jednostkę, taka jak działalność komornika sądowego, nie jest zwolniona z podatku od wartości dodanej z tego tylko powodu, że polega ona na dokonywaniu aktów należących do prerogatyw władzy publicznej. Gdyby nawet w ramach wykonywania jego funkcji komornik sądowy dokonywał takich aktów, to w rozumieniu przepisów,

takich jak te w sprawie przed sądem krajowym, wykonuje on działalność nie w formie podmiotu prawa publicznego, jako że nie jest włączony w strukturę administracji publicznej, lecz w formie samodzielnej działalności gospodarczej, wykonywanej w ramach wolnego zawodu, a w związku z tym nie przysługuje mu zwolnienie przewidziane w art. 4 ust. 5 akapit pierwszy szóstej dyrektywy Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku¹⁴.

Można mniemać, że to właśnie orzecznictwo TSUE stało się główną przyczyną wydania przez Ministra Finansów interpretacji ogólnej dotyczącej sytuacji komorników jako podatników podatku od towarów i usług. W interpretacji z dnia 9 czerwca 2015 r. Minister Finansów uznał, że „wykonywane przez komorników czynności należy uznać za podlegające opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług świadczenie usług za wynagrodzeniem. Jednocześnie do tych czynności nie ma zastosowania wyłączenie, o którym mowa w art. 15 ust. 6 ustawy o VAT [tj. ustawy z dnia 11 marca 2004 r. – przyp. red.], a zatem podlegają one opodatkowaniu na zasadach ogólnych. Mając na uwadze powyższe, należy stwierdzić, że wyjaśnienia zawarte w interpretacji ogólnej Ministra Finansów z dnia 30 lipca 2004 r. nr PP10-812-802/04/MR/1556PP (Dz. Urz. Ministra Finansów z 10 sierpnia 2004 r., Nr 10, poz. 93), są nieaktualne¹⁵.

Z kolei w uchwale z dnia 6 marca 2017 r.¹⁶ NSA przyjął, że komornicy sądowi działają jako podatnicy VAT, ponieważ nie są w tym zakresie podmiotami prawa publicznego, lecz działają w formie samodzielnej działalności gospodarczej, wykonywanej w ramach wolnego zawodu.

Powyższe stanowisko zawarte w uchwale NSA oraz w interpretacji ogólnej Ministra Finansów zostało wyrażone na gruncie poprzednio obowiązujących przepisów prawnych dotyczących komorników sądowych. Jak już natomiast wskazywano, obecnie obowiązujące przepisy dotyczące komorników sądowych przyjmują nieco inny model ich działania, w tym w zakresie pobieranych przez nich opłat egzekucyjnych.

Zauważyć ponownie należy, że o statusie komorników na Słowacji jako podatników VAT wypowiedział się TSUE w przywoływanym już postanowieniu w sprawie Karol Mihał. Wskazał w nim m.in., że zgodnie ze słowackimi przepisami:

- 1) komornik przy wykonywaniu czynności egzekucyjnych ma status funkcjonariusza publicznego;
- 2) wykonywanie czynności egzekucyjnych jest sprawowaniem władzy publicznej.

Następnie Trybunał stwierdził, że:

- 1) działalność wykonywana przez daną osobę nie jest zwolniona z VAT wyłącznie z tego powodu, że polega ona na wykonywaniu czynności, które należą do kompetencji władz publicznych;
- 2) fakt, że komornicy sądowi podlegają kontroli dyscyplinarnej pod nadzorem władzy publicznej, a także fakt, że ich wynagrodzenie jest określone przez prawo, nie jest wystarczający, aby podważyć to ustalenie;
- 3) wynagrodzenie komorników sądowych, które jest częścią kosztów egzekucji, jest ich dochodem własnym. Można

zatem mówić, że wykonują oni działalność we własnym imieniu i na własną odpowiedzialność, tzn. niezależnie.

W kontekście powyższego można zauważyć, że wedle nowej ustawy o komornikach sądowych opłaty egzekucyjne są należne państwu, a państwo płaci komornikom wynagrodzenie prowizyjne. To może wpływać na uznanie, że czynności komorników nie są wykonywane „niezależnie”. Opłaty egzekucyjne należne za czynności komorników nie są ich dochodem własnym. Wprawdzie państwo płaci komornikom za te czynności, jednakże wysokość tego wynagrodzenia jest tylko częściowo uzależniona od kwoty pobranych opłat.

W związku z tym można założyć, że gdy komornicy wykonują czynności egzekucyjne na podstawie przepisów ustawy z dnia 22 marca 2018 r., wówczas nie prowadzą niezależnie działalności gospodarczej w tym zakresie. Ich czynności nie podlegają zatem podatkowi od towarów i usług.

Minister Finansów w dniu 15 kwietnia 2019 r. wydał (zapowiadaną jeszcze w 2018 r.) ogólną interpretację prawa podatkowego, w której wskazał m.in., że „daleko idące zmiany w zasadach prowadzenia działalności przez komorników sądowych, oceniane całościowo, powodują, że należy uznać, że komornicy sądowi nie wykonują samodzielnie działalności gospodarczej w rozumieniu art. 15 ust. 1 ustawy o VAT, a co za tym idzie nie są podatnikami podatku od towarów i usług¹⁷.

Można przyjąć zatem, że obecnie komornik sądowy nie wykonuje samodzielnie działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów o podatku od towarów i usług¹⁸.

4. WNIOSKI – SPOSÓB DOKUMENTOWANIA TRANSAKCJI Z KOMORNIKIEM

Wydawać by się mogło zatem, że skoro komornik sądowy (w ramach kancelarii działający przecież jako osoba fizyczna) nie jest podatnikiem VAT, to transakcje z nim dokonywane co do zasady powinny być dokumentowane nie fakturą, tylko paragonem.

Wniosek taki jest jednak – w świetle głębszej analizy przepisów ustawy z dnia 11 marca 2004 r. – nieuzasadniony. Otóż – jak już wspomniano – przy użyciu kasy rejestrującej należy zaewidencjonować transakcje na rzecz osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej oraz rolników ryczałtowych.

Czy komornik – niebędący podatnikiem VAT – nie prowadzi działalności gospodarczej, o której mowa w przywołanej ustawie?

Z pewnością – co wynika wprost z przepisów ustawy z dnia 11 marca 2004 r. – nie prowadzi działalności gospodarczej w rozumieniu Prawa przedsiębiorców (co oczywiście nie jest tożsamy z definicją działalności gospodarczej z ustawy z dnia 11 marca 2004 r., bo jest ona niezależna i autonomiczna i ma charakter pojęcia unijnego¹⁹). Z przywoływanych już wyroków TSUE oraz z ostatniej interpretacji ogólnej Ministra Finansów wynika jednak, że aktywność komorników sądowych ma charakter działalności gospodarczej. Jest to bowiem zarobkowa działalność usługodawców. Jeśli wziąć pod uwagę, że komornicy wykonują swoje czynności w sposób zorganizowany (w ramach kancelarii), jest to działalność zasadniczo ciągła i powtarzalna, wykonywana za wynagrodzeniem, nie

powinno być wątpliwości, że jest to działalność gospodarcza w rozumieniu regulacji VAT. Także jeśli wziąć pod uwagę, że celem działań komorników sądowych jest zapewnienie ochrony sądowej wierzycielom.

W ostatniej interpretacji ogólnej z 2019 r. dotyczącej komorników sądowych Minister Finansów także wskazał – wprawdzie nie wprost, lecz pośrednio – że komornik prowadzi w zakresie swojej kancelarii działalność gospodarczą. Minister zauważył bowiem, że: „Mając na uwadze szeroki zakres pojęcia działalności gospodarczej oraz to, że komornikowi przysługuje wynagrodzenie prowizyjne, proporcjonalne do wysokości uzyskanych opłat egzekucyjnych, kluczowe z punktu widzenia określenia statusu komorników jest ustalenie, czy komornicy sądowi wykonują określone w przepisach u.k.s. [tj. ustawy z dnia 22 marca 2018 r. – przyp. red.] obowiązki w sposób niezależny (samodzielny)”²⁰.

Można więc postawić tezę, że na gruncie aktualnego stanu prawnego (uwzględniając przyjęty sposób interpretacji właściwych przepisów) komornik wykonuje (w zakresie wykonywania swoich ustawowych obowiązków) działalność gospodarczą, lecz nie jest ona samodzielna (niezależna).

Jeśli tak jest zatem, to nie mają w tym przypadku (do transakcji z komornikiem działającym w tym charakterze) zastosowania przepisy nakazujące ewidencję transakcji przy użyciu kasy rejestrującej. Nabywcą usługi jest bowiem osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą, choć niesamodzielnie.

Czy w związku z tym taką transakcją należałoby udokumentować fakturą? Teoretycznie nie ma takiego obowiązku. Z art. 106b ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. wynika bowiem, że fakturę wystawia się dla transakcji, w których nabywcą jest „podatnik”. Komornik zaś nim nie jest. Można sobie więc teoretycznie wyobrazić, że transakcja na rzecz komornika nie zostanie udokumentowana ani paragonem, ani fakturą.

Jeśli jednak zauważyć, że komornik prowadzący kancelarię na gruncie podatku dochodowego jest traktowany jako podmiot uzyskujący dochody z pozarolniczej działalności gospodarczej, to niewątpliwie faktura dokumentująca koszty nabycia przez niego usług jest mu potrzebna dla celów rozliczenia podatku dochodowego. Zapewne więc standardem będzie udokumentowanie tych usług fakturą. Paragon nie jest wszakże w tych sytuacjach wymagany.

Przypisy

- ¹ Z jednej strony można wyróżnić przypadki, w których transakcje z konsumentem są objęte zwolnieniem z ewidencjonowania przy użyciu kasy rejestrującej, a z drugiej strony – przypadki, w których wystawienie faktury (także dla transakcji z przedsiębiorcą) nie jest obowiązkowe.
- ² Jest to widoczne zwłaszcza w stanie prawnym obowiązującym od dnia 1 stycznia 2021 r., ponieważ transakcje udokumentowane paragonem zasadniczo nie mogą być już dokumentowane fakturą wystawioną dla przedsiębiorcy (chyba że paragon zawiera NIP nabywcy).
- ³ Tekst jednolity Dz.U. z 2021 r. poz. 685 ze zm., dalej: ustawa z dnia 11 marca 2004 r.
- ⁴ Przy czym na żądanie tych ostatnich, zgłoszone we właściwym terminie, transakcja może być udokumentowana fakturą.
- ⁵ Tekst jednolity Dz.U. z 2021 r. poz. 850 ze zm., dalej: ustawa z dnia 22 marca 2018 r.

- ⁶ A. Antkiewicz, *Komentarz do ustawy o komornikach sądowych*, w: *Ustawa o komornikach sądowych. Ustawa o kosztach komorniczych. Kodeks Etyki Zawodowej Komornika Sądowego. Komentarz*, M. Świeczkowska-Wójcikowska, J. Świeczkowski (red.), Warszawa 2020, art. 2.
- ⁷ Tekst jednolity Dz.U. z 2021 r. poz. 1128 ze zm.
- ⁸ Tekst jednolity Dz.U. z 2021 r. poz. 423 ze zm.
- ⁹ Tekst jednolity Dz.U. z 2021 r. poz. 1285 ze zm.
- ¹⁰ Obecnie są to przepisy ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (tekst jednolity Dz.U. z 2021 r. poz. 162 ze zm., dalej: Prawo przedsiębiorców).
- ¹¹ A. Pytel, *Egzekucja z rachunku bankowego komornika sądowego w świetle ustawy o komornikach sądowych*, „Przegląd Prawa Egzekucyjnego” 2019, nr 1, s. 18.
- ¹² Wyrok z dnia 26 marca 1987 r. w sprawie 235/85 Komisja Wspólnot Europejskich v. Królestwo Niderlandów, ECLI:EU:C:1987:161, Zb. Orz. 1987, s. 01471.
- ¹³ Szósta dyrektywa Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku (77/388/EWG), Dz. Urz. WE L 145 z 13.06.1977, s. 1, ze zm., Dz. Urz. WE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 9, t. 1, s. 23.
- ¹⁴ ECLI:EU:C:2008:293, <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/pl/TXT/?uri=CELEX:62007CO0456>, dostęp: 14.10.2021, dalej: postanowienie w sprawie Karol Mihal.
- ¹⁵ Interpretacja ogólna Nr PT1.050.1.2015.LJU.19 Ministra Finansów z dnia 9 czerwca 2015 r. w sprawie opodatkowania podatkiem od towarów i usług czynności wykonywanych przez komorników sądowych, Dz. Urz. Ministra Finansów poz. 41.
- ¹⁶ I FPS 8/16, LEX nr 2237328.
- ¹⁷ Interpretacja ogólna Nr PT9.8101.1.2019 Ministra Finansów z dnia 15 kwietnia 2019 r. w sprawie statusu komorników sądowych wykonujących czynności w postępowaniu egzekucyjnym i zabezpieczającym jako podatników podatku od towarów i usług w świetle przepisów art. 5 ust. 1 pkt 1, art. 8 ust. 1, art. 15 ust. 1-3 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług po wejściu w życie ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych oraz ustawy z dnia 28 lutego 2018 r. o kosztach komorniczych, Dz. Urz. Ministra Finansów poz. 46.
- ¹⁸ Zob. także M. Sęk, *Komornicy a VAT: niekończąca się historia*, „Przegląd Podatkowy” 2019, nr 6, s. 19 oraz J. Zając-Wysocka, *Status komornika jako podatnika VAT*, „Doradca Podatkowy” 2019, nr 1.
- ¹⁹ Szerzej zob. A. Bartosiewicz, *VAT. Komentarz*, Warszawa 2021, s. 279.
- ²⁰ Interpretacja ogólna Nr PT9.8101.1.2019, dok. cyt.

Bibliografia

Literatura

- Antkiewicz A., *Komentarz do ustawy o komornikach sądowych*, w: *Ustawa o komornikach sądowych. Ustawa o kosztach komorniczych. Kodeks Etyki Zawodowej Komornika Sądowego. Komentarz*, M. Świeczkowska-Wójcikowska, J. Świeczkowski (red.), Warszawa 2020,
- Bartosiewicz A., *VAT. Komentarz*, Warszawa 2021.
- Pytel A., *Egzekucja z rachunku bankowego komornika sądowego w świetle ustawy o komornikach sądowych*, „Przegląd Prawa Egzekucyjnego” 2019, nr 1.
- Sęk M., *Komornicy a VAT: niekończąca się historia*, „Przegląd Podatkowy” 2019, nr 6.
- Zając-Wysocka J., *Status komornika jako podatnika VAT*, „Doradca Podatkowy” 2019, nr 1.

Akty prawne

- Szósta dyrektywa Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku (77/388/EWG), Dz. Urz. WE L 145 z 13.06.1977, s. 1, ze zm., Dz. Urz. WE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 9, t. 1, s. 23.
- Ustawa z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców, tekst jednolity Dz.U. z 2021 r. poz. 162 ze zm.

Ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, tekst jednolity Dz.U. z 2021 r. poz. 685 ze zm.

Ustawa z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, tekst jednolity Dz.U. z 2021 r. poz. 423 ze zm.

Ustawa z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych, tekst jednolity Dz.U. z 2021 r. poz. 850 ze zm.

Ustawa z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, tekst jednolity Dz.U. z 2021 r. poz. 1128 ze zm.

Ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, tekst jednolity Dz.U. z 2021 r. poz. 1285 ze zm.

Orzecznictwo

Postanowienie TSUE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie C-456/07 Karol Mihal v. Daňový úrad Košice V, ECLI:EU:C:2008:293, <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/pl/TXT/?uri=CELEX:62007CO0456>, dostęp: 14.10.2021.

Uchwała NSA z dnia 6 marca 2017 r., I FPS 8/16, LEX nr 2237328.

Wyrok ETS z dnia 26 marca 1987 r. w sprawie 235/85 Komisja Wspólnot Europejskich v. Królestwo Niderlandów, ECLI:EU:C:1987:161, Zb. Orz. 1987, s. 01471.

Interpretacje ogólne

Interpretacja ogólna Nr PT1.050.1.2015.LJU.19 Ministra Finansów z dnia 9 czerwca 2015 r. w sprawie opodatkowania podatkiem od towarów i usług czynności wykonywanych przez komorników sądowych, Dz. Urz. Ministra Finansów poz. 41.

Interpretacja ogólna Nr PT9.8101.1.2019 Ministra Finansów z dnia 15 kwietnia 2019 r. w sprawie statusu komorników sądowych wykonujących czynności w postępowaniu egzekucyjnym i zabezpieczającym jako podatników podatku od towarów i usług w świetle przepisów art. 5 ust. 1 pkt 1, art. 8 ust. 1, art. 15 ust. 1-3 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług po wejściu w życie ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych oraz ustawy z dnia 28 lutego 2018 r. o kosztach komorniczych, Dz. Urz. Ministra Finansów poz. 46.